

In de serie 'aanbidding': Rom.14.
Tijdens de doopdienst zongen we uit Psalm 133, Opw. 69, 379, 609, 640, Gez.457, Opw. voor kids 80 en 185

Eén Nederlander één kerk, twee Nederlanders twee kerken. Die naam hebben wij. Toch is het probleem wereldwijd. Paulus moest er bijna 2000 jaar geleden aan Italianen al over schrijven. Overal waar christenen bij elkaar komen, botsen verschillende meningen opdringerig tegen elkaar aan.

Het is goed om Rom.14 te lezen vanuit Rom.12. In 12:2 schrijft Paulus dat we de wil van God moeten ontdekken. Blijkbaar is die wil niet altijd duidelijk rechtstreeks uit de bijbel af te lezen. Je kunt misschien zelfs tot verschillende conclusies komen.

Paulus deelt de gelovigen op in sterk en zwak. Waarschijnlijk werd hij zelf gezien als zwak (want 'dat doet maar, dat eet maar vlees, dat houdt zich niet aan de sabbat', enzovoorts). Paulus echter rekent zichzelf tot de sterken (15:1), omdat hij in een innige band met Christus leeft, in de vrijheid die Hij verworven heeft; degenen die de stut veel regels nodig hebben, noemt hij zwak.

Nu heeft de sterke de neiging om op de zwakke neer te zien: "Wat leef je toch bekrompen, wat heb je nog maar weinig van God gezien. Maar, misschien kom je nog wel zo ver als ik..."

De zwakke heeft de neiging om de sterke te veroordelen: "Wat leef je toch los van God, dat je zomaar een broek durft te dragen in plaats van een rok. Zo kom je er niet..."

Beiden maken ze zich zorgen om het 'ergens komen' van de ander. Maar wáár moet je komen dan? Bij God...? Kijk, en hier pakt Paulus het probleem aan: **God heeft hem aanvaard!** (14:3, vergelijk ook nogmaals 12:1: je bent in Gods barmhartigheid opgenomen.)

Wij hoeven niet te komen daar waar de ander is. Wij hoeven alleen maar bij God te blijven. Hij is onze Heer. In leven en in sterven ben je het eigendom van de Heer. En ga alsjeblieft nooit denken dat je een ander zo moet bijshaven dat hij ook het eigendom van de Heer wordt – want hij is het al.

Paulus ziet het heel praktisch voor zich: de principiële vegetariër zit aan één tafel met iemand die gewoon alles eet, en samen danken ze God voor het eten dat voor hen staat. Paulus beoogt dus niet een gedogen van elkaar op afstand, maar veel gewaagder: aan één tafel.

Waarschijnlijk vinden wij dit zo moeilijk, omdat we per ongeluk onze eigen opvattingen gelijkgesteld hebben aan God. We denken dat wijzelf alleen maar goed de bijbel verstaan en vinden het griezelig als je er ook anders over zou kunnen denken. Het is eigenlijk bange eenkennigheid die ons fanatiek en afwijzend kan maken.

Moet je dan alles voortaan dus maar gedogen in de kerk?

Voor Paulus ligt het criterium bij het leven en sterven van Christus: daardoor ben je Zijn eigendom. En doordat je Zijn eigendom bent, leef en sterf je voor de Heer. Kortom, alles wat je doet, doe je voor de Heer.

Gesprekspunten:

1. Is er iets in deze Keek wat je heeft aangesproken, of waar je juist moeite mee hebt?
2. Hoe vind jij het dat christenen, met toch maar één bijbel, zoveel verschillende meningen kunnen hebben? Kan Rom.12:2 je er bij helpen?
3. Als je kinderen zich grotere vrijheden permitteren dan jijzelf, hoe kun je dan weten of dat eigenlijk wel kan; kun je dat op een opbouwende manier bespreekbaar maken?
4. Stelling: een classis mag niet oordelen over de overtuiging van een plaatselijke gemeente. Mee eens of niet?
5. Hoe moeten wij staan, vind je, tegenover volwassendopers; rokken en hoedjes; zondagvoetballers; homoseksualiteit? Het is niet de bedoeling dat je dit stuk voor stuk diepgaand bespreekt, het gaat nu puur om houding en criterium.
6. Hoe aanvaardingsgezind vind je onze Ankergemeente en welke rol speel je daar zelf bij?